

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **Z. A. M.**

státní příslušností Afghánská islámská republika

bytem v České republice: P.

zastoupen JUDr. Jiřím Vyvadilem, advokátem

sídlem Litevská 1174/8, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky

sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2017 č.j.: OAM-164/LE-LE05-P06-PD2-2012

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 24. 1. 2017 č.j.: OAM-164/LE-LE05-P06-PD2-2012 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Jiřího Vyvadila, advokáta.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž mu podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“), nebyla prodloužena doplňková ochrana.
2. Žalobce v žalobě namítal porušení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“).
3. V doplnění žaloby ze dne 28. 2. 2017 žalobce mimo jiné uvedl, že je přesvědčen o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Poukázal na skutečnost, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněno, v čemž spatřuje jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a stejně tak výroková část napadeného rozhodnutí nedostála požadavků na přesnost a určitost, účastník řízení není náležitě definován. Žalobce je rovněž přesvědčen, že správní orgán překročil meze správního uvážení při posuzování důvodnosti udělení doplňkové ochrany. Ve vztahu k procesnímu pochybení poukázal na porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobci sice bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, ke kterým se vyjádřil, nicméně adekvátní reakce správního orgánu v napadeném rozhodnutí zcela chybí. Podle žalobce žalovaný ignoruje realitu. Ke změnám situace v zemi původu žalobce skutečně došlo, ale pouze k horšímu. Žalobce má za to, že podmínky pro udělení mezinárodní ochrany jednoznačně uděleny jsou.
4. V doplnění žaloby ze dne 2. 3. 2017 žalobce namítal porušení § 3 správního řádu, § 14a odst. 1, § 53a odst. 4 ve spojení s § 17a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“) a čl. 2 a 3 Evropské úmluvy o lidských právech. Tvrdil, že situaci v Afghánistánu nelze považovat za uspokojivou, namítal existenci ozbrojeného konfliktu v zemi původu, upozornil na ozbrojené skupiny operující v Afghánistánu, na rekordní počet civilních obětí, na použití výzbroje, intenzitu konfliktu, jakož i na bezpečnostní situaci v Kábulu. Měl za to, že závěr žalovaného o zlepšení celkové bezpečnostní situace v Afghánistánu do takové míry, že doplňkové ochrany již žalobci není potřeba, není správný.
5. V doplnění žaloby ze dne 28. 1. 2019 žalobce pak žalovanému především vytýkal ignorování již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu
6. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasil s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají žalobcem namítaná porušení zákonných ustanovení. Vyjádřil se k jednotlivým námitkám, které neshledal důvodnými. Odkázal na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí. Dle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno jeho rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany, a proto navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.
7. Při jednání konaném dne 28. 1. 2019 setrvali účastníci řízení na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
9. Ve správním spise se pro danou věc nacházejí tyto podstatné dokumenty: žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8. 8. 2012, rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2013 č.j. OAM-164/LE-LE05-K03-2012 o neudělení azylu a udělení doplňkové ochrany žalobci na dobu 12 měsíců, rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2014 č.j. OAM-164/LE-LE05-

ZA14-PD1-2012 o prodloužení doplňkové ochrany o dobu 24 měsíců, žádost o prodloužení doplňkové ochrany doručená žalovanému dne 8. 8. 2016, protokol žalovaného o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 27. 10. 2016, zpráva New York Times ze dne 4. 11. 2016 s názvem „Afghánistán nyní přijímá nejvíce afghánských migrantů, informace Ministerstva zahraničních věcí č.j. 98858/2015-LPTP ze dne 1. 7. 2015 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a o návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, zpráva Freedom House ze dne 7. 6. 2016 s názvem „Svoboda ve světě – Afghánistán“, zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 13. 4. 2016 o dodržování lidských práv za rok 2015, informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 19. 4. 2016, zpráva Valného shromáždění – Rady bezpečnosti OSN, A/70/775-S/2016/218 ze dne 7. 3. 2016 s názvem „Situace v Afghánistánu a její důsledky pro mezinárodní mír a bezpečnost“, výroční zpráva Human Rights Watch 2016 o Afghánistánu ze dne 27. 1. 2016, „Zpráva o lidských právech a demokracii za rok 2015 – kapitola IV: prioritní země – Afghánistán“ Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie ze dne 21. 4. 2016, informace Evropského azylového podpůrného úřadu (EASO) z ledna 2016 o bezpečnostní situaci v Afghánistánu, výroční zpráva Amnesty International 2015/2016 o Afghánistánu ze dne 24. 2. 2016, protokol žalovaného ze dne 23. 1. 2017 o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2017 č.j. OAM-164/LE-LE05-P06-PD2-2012 o neprodloužení doplňkové ochrany.

10. V žádosti o prodloužení udělené doplňkové ochrany na území České republiky žalobce uvedl, že na základě problémů, které má ve vlasti, tam nemůže žít a je vděčný České republice za její pomoc a spolupráci. Do protokolu o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany uvedl, že problémy, které v Afghánistánu měl, stále přetrvávají. Za nejdůležitější označil problém s jeho rodinou. Jedná se o nepřátelství rodiny žalobce s rodinou jeho strýce. Dalším důvodem je pak všeobecná bezpečnostní situace v Afghánistánu, která se zhoršuje. Vláda nedokáže zajistit bezpečnost obyvatel, všude probíhají boje a v Kábulu se jednou týdně uskuteční sebevražedný atentát. V případě návratu do vlasti by žalobci hrozilo nebezpečí smrti, neboť jeho příbuzní, kteří zabili jeho bratra, napsali, že teď je na řadě on. Rodiče žalobce bydlí od roku 2012 v Pákistánu, přímý kontakt s nimi nemá. Dle jeho slov žádná provincie není bezpečná. Nebyl trestně stíhán, ani politicky či jinak veřejně aktivní. V České republice nemá žádnou rodinu, pouze mnoho přátel. Zdravotně je v pořádku.
11. Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 9. 2013 č.j.: OAM-164/LE-LE05-K03-2012 byla žalobci ve smyslu § 14a zákona o azylu jako jedna z forem mezinárodní ochrany na území České republiky udělena na dobu 24 měsíců doplňková ochrana. Správní orgán dospěl k závěru, že v případě žalobce nelze vzhledem k problematické bezpečnostní situaci v Afghánistánu vyloučit existenci nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, spočívající ve vážném ohrožení jeho života nebo lidské důstojnosti. Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 9. 2014 č.j.: OAM-164/LE-LE05-ZA14-PD1-2012 byla žalobci prodloužena doplňková ochrana podle § 53a odst. 4 zákona o azylu o dobu 24 měsíců. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že důvody, pro něž byla žalobci udělena doplňková ochrana, trvají i nadále a v případě žalobce nenastaly ani okolnosti odůvodňující odnětí této formy mezinárodní ochrany.
12. Soud posoudil předmětnou věc následovně.

13. Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.
14. K výkladu ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu je třeba především poukázat na to, že jeho konstrukce je založena na klauzuli *rebus sic stantibus*, tedy zásadní či podstatné změně rozhodných okolností. Rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany není rozhodnutím „na zelené louce“, kdy se od základu zkoumají důvody pro udělení mezinárodní ochrany, jako je tomu při první žádosti o mezinárodní ochranu. Jádrem prodlužovacího řízení podle ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu představuje posouzení toho, zda se zásadním způsobem změnila okolnosti, jež vedly k udělení mezinárodní ochrany. Fakticky se jedná o jakýsi přezkum, který vychází z původního rozhodnutí a konfrontuje jej s aktuální situací. Stěžejní důvody, jež dříve vedly k udělení doplňkové ochrany, nelze v prodlužovacím řízení zpětně měnit nebo dokonce doplňkovou ochranu neprodloužit s odůvodněním, že mezinárodní ochrana neměla být v původním rozhodnutí vůbec udělena (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2018 č.j. 4 Az 26/2017-50).
15. Žalovaný se zejména na s. 4-8 vyjadřoval k bezpečnostní situaci v Afghánistánu. Zde dle žalovaného došlo k podstatnému vývoji událostí, přičemž civilní osoby již nejsou nevyhnutelně ohrožené na své bezpečnosti.
16. Soud uvádí, že obdobnou otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) například v rozsudku ze dne 6. 12. 2018 č.j. 5 Azs 250/2018-27: „Nynější *kategorický závěr žalovaného, že bezpečnostní situace v Afghánistánu se od doby udělení a následného prodloužení doplňkové ochrany stěžovateli výrazně zlepšila, však nelze bez dalšího dovodit z jím citovaných podkladů (např. ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v Afghánistánu za rok 2015 ze dne 13. 4. 2016, zprávy Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015 ze dne 21. 4. 2016, Informace Valného shromáždění – Rady bezpečnosti OSN o situaci v Afghánistánu a jejích důsledcích pro mezinárodní mír a bezpečnost ze dne 7. 3. 2016, výroční zprávy Human Rights Watch 2016 z 27. 1. 2016, výroční zprávy Amnesty International 2015/2016 ze dne 24. 2. 2016 a Freedom House: Svoboda ve světě 2016 – Afghánistán ze dne 7. 6. 2016, informace Evropského azylového podpůrného úřadu (EASO) o bezpečnostní situaci v Afghánistánu z ledna 2016, informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) z 19. 4. 2016), z nichž naopak vyplývá, že v roce 2015 se obecně bezpečnostní situace v Afghánistánu nadále zhoršovala.*“ Žalovaný vycházel z většiny zpráv odkazovaných v daném rozsudku NSS i v nyní posuzované věci a dospěl ke stejnému závěru o výrazném zlepšení situace v Afghánistánu.
17. Nejvyšší správní soud v daném rozsudku č.j. 5 Azs 250/2018-27 dále mimo jiné uvedl: „Dovozuje-li tak žalovaný např. z *informace Evropského azylového podpůrného úřadu (EASO)*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

o bezpečnostní situaci v Afghánistánu z ledna 2016, že za bezpečné (nejméně rizikové) lze považovat provincie Hérát, Balch (resp. město Mazár-e Šaríf) nebo Bámiján, činí tak poněkud jednostranně a nezohledňuje další údaje citované informace. Podle nich totiž provincii Bámiján ohrožuje vzrůstající nestabilita, jelikož hraničí s některými z nejvíce nestálých provincií a od 1. 1. Do 31. 8. 2015 zaznamenala tato provincie 29 bezpečnostních incidentů. Provincie Balch a její hlavní město Mazár-e Šaríf pak sice představuje jedno z nejbezpečnějších měst Afghánistánu (je mnohem bezpečnější než Kábul), přesto i zde dochází podle soukromé bezpečnostní společnosti Edinburgh International (EI) k vzestupu ozbrojených útoků. V období od 1. 1. do 31. 8. 2015 bylo v této provincii zaznamenáno 226 bezpečnostních incidentů. Totéž lze říci také o provincii Herát, kterou je sice podle citované informace považována za jednu z nejbezpečnějších, ale i zde se podle EI od února 2015 počet útoků povstalců zintenzivnil, což potvrzují i ostatní zdroje.

Skutkové závěry žalovaného lze tedy považovat za poněkud zjednodušené až jednostranné, neboť žalovaný nezohledňuje všechna fakta vztahující se k bezpečnostní situaci v Afghánistánu, které z citované informace EASO vyplývají. Obdobně postupoval žalovaný i při hodnocení ostatních podkladů, z nichž rovněž nelze dle názoru NSS bez dalšího dovodit žalovaným tvrzené zlepšení bezpečnostní situace v Afghánistánu, resp. v jeho hlavním městě Kábulu. V této souvislosti nelze ani přehlédnout, že uvedené podklady se týkají roku 2015, přičemž napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno až dne 10. 1. 2017; tyto podklady tedy s ohledem na obecně známou nestálost a poměrně rychle se měnící situaci v Afghánistánu ani nebyly ke dni vydání rozhodnutí žalovaného dostatečně aktuální.

... Nelze souhlasit ani s argumentací žalovaného, že do Afghánistánu se vrací (resp. jsou jinými evropskými zeměmi deportováni) neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu. Z uvedeného nelze bez dalšího dovodit paušální závěr, že žádný občan Afghánistánu nesplňuje podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany; každý případ je nutno posuzovat individuálně (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 11. 2017, čj. 41 Az 8/2017-45).

NSS přitom v této souvislosti jen pro úplnost dodává, že v již citovaném usnesení ve věci sp. zn. 9 Azs 435/2017 rovněž konstatoval, že „[P]o odchodu mezinárodních vojsk ozbrojený konflikt nadále eskaluje, situace je nestabilní na celém území a afghánské národní síly zjevně nejsou dostatečně schopné ochránit civilní obyvatelstvo. K navýšení smrtících útoků došlo přímo v Kábulu.“ Nutno ovšem zdůraznit, že tento závěr se vztahuje k roku 2016 a od této doby nepochybně mohlo dojít k dalšímu vývoji bezpečnostní situace v Afghánistánu (resp. Kábulu); to ovšem bude nutné v dalším řízení ověřit aktuálními zprávami.“

18. Shora citované závěry aktuálního rozsudku NSS jsou dle Městského soudu v Praze do značné míry použitelné i v nyní posuzované věci. Z napadeného rozhodnutí a zpráv shromážděných žalovaným nelze s ohledem na shora odkazované závěry považovat situaci v hlavním městě Afghánistánu Kábulu, kde žalobce před odchodem ze země původu bydlel, za výrazně lepší než v době udělení doplňkové ochrany žalobci, resp. v době jejího prodloužení (rozhodnutí ze dne 30. 9. 2014 č.j. OAM-164/LE-LE05-ZA14-PD1-2012).
19. Podobně lze citovat i z usnesení NSS ze dne 21. 5. 2018 č.j. 7 Azs 74/2018-48: „Informace UNHCR z 19. 4. 2016 uvádí, že: „Afghánistán je nadále zasažen nemezinárodním ozbrojeným konfliktem, v němž proti sobě stojí Afghánské národní bezpečnostní síly (ANSF), podporované mezinárodními vojenskými silami, na jedné straně a celá řada protivládních živlů (AGEs) na straně druhé (srov. Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, l. č. 191 správního spisu). Zpráva Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Afghánistánu za r. 2015 deklaruje, že: „Pokračující vnitřní konflikt vyústil ve smrt civilistů,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

únosy, zneužívání vězňů, poškození majetku, vysídlení občanů a další zneužívání. Bezpečnostní situace zůstala problémem kvůli povstaleckým útokům. Civilisté, zvláště ženy a děti, nesou podle UNAMA plnou tíži intenzivního ozbrojeného konfliktu.“ (srov. Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2015 ze dne 13. 4. 2016, l. č. 201 správního spisu). Ostatně, k závěru, že v rozhodném období nedošlo k žádnému výraznému zlepšení bezpečnostní situace v Afghánistánu, dospěl Nejvyšší správní soud rovněž v již citovaném usnesení ze dne 8. 3. 2018, č. j. 9 Azs 435/2017 - 24, který odmítl kasační stížnost v obdobné věci pro nepřijatelnost. Ze zprávy UNHCR, kterou měl stěžovatel k dispozici, vyplývá, že většina osob, které neúspěšně žádaly o azyl v západních zemích a které byly nedobrovolně navráceny do Afghánistánu, zemi znovu opustí nebo má v úmyslu to učinit. Tato situace nesvědčí ve prospěch tvrzení, že se Afghánistán stal bezpečnější zemí než ve chvíli, kdy tyto osoby odcházely poprvé. Nejvyšší správní soud si je vědom, že možných důvodů k odmítání návratu do země původu je vícero, nicméně existuje-li dokumentace, která situaci navrátilých se uprchlíků v zemi původu mapuje, je namístě její dopad na žadatele o mezinárodní ochranu zohlednit, minimálně jako jeden z možných ukazatelů aktuální bezpečnostní situace.“

20. Tyto závěry jsou plně použitelné i v nyní posuzované věci.
21. Soud uzavřel, že žalovaný podobně jako ve shora odkazovaných rozhodnutích NSS nedostatečně zjistil skutkový stav věci ohledně aktuální bezpečnostní situace v Afghánistánu. Ohledně situace v Afghánistánu lze rovněž odkázat i na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2017 č.j. 1 Az 11/2017-67.
22. V novém rozhodnutí žalovaný buď žalobci prodlouží doplňkovou ochranu, nebo dostatečnými, relevantními, objektivními, aktuálními a komplexními informacemi z obecně uznávaných zdrojů prokáže zásadní zlepšení situace v místě bydliště žalobce. Jestliže žalovaný dojde k závěru, že k takovému zlepšení situace nedošlo, pak přistoupí k posouzení otázky, zda je v případě žalobce reálné využití institutu vnitřního přesídlení. V rámci posuzování této otázky je třeba posuzovat, (1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná; (2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; (3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a (4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017 č.j. 4 Azs 197/2016-94).
23. Soud neshledal důvodnými námitky žalobce o nedostatečné identifikaci žalobce jakožto účastníka řízení, o absenci relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, jakož i o absenci kompetenčních ustanovení. V napadeném rozhodnutí neabsentují relevantní právní ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, neboť jak ve výroku, tak i v odůvodnění napadeného rozhodnutí je obsažen odkaz na §§ 53a odst. 4 zákona o azylu.
24. Pokud jde o absenci kompetenčního ustanovení, zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015 č.j. 7 Azs 166/2015-48: „Co se týče absence kompetenčního ustanovení v žalobou napadeném rozhodnutí, lze plně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011 - 118, dostupný na www.nssoud.cz, na který odkazoval také krajský soud: "Ve výrokové části rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 2 s. ř. jsou tedy uvedeny jak výše zmíněné údaje (označení orgánu, který ve věci rozhodoval, označení účastníků řízení a příslušná ustanovení právních předpisů, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí), které se obecně nazývají záhlavím či návetím rozhodnutí, tak

samotný výrok, příp. výroky rozsudku. Přitom každý z těchto údajů má různou relevanci a v návaznosti na to, jsou na ně kladeny různé požadavky na pregnantnost jeho vyjádření. Zatímco na samotný výrok (výroky) či na označení účastníků řízení jsou kladena velmi přísná měřítka, tak u jiných údajů obsažených ve výrokové části rozhodnutí (resp. v jeho záhlaví či návěti) tomu tak již není. Určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. opomenutí nebo vada v odkazu na příslušné ustanovení právního předpisu či při vymezení předmětu řízení) nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo by ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by totiž bylo přepjatým formalismem (srov. VEDRAL, J. Správní řád. Komentář. Praha: Bova Polygon, 2006. s. 401-405).“ S těmito závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a považuje je za plně přenositelné i na nyní projednávanou věc. Ačkoliv žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Pouze poukazoval na formální vadu rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené ovšem tato formální vada nemohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.“

25. Zdejší soud se se závěry přijatými Nejvyšším správním soudem zcela ztotožňuje, přičemž tyto jsou plně použitelné i pro posuzovanou věc. V řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany [tato příslušnost jednoznačně vyplývá z § 8 písm. a) zákona o azylu, podle něhož Ministerstvo vnitra rozhoduje ve věci mezinárodní ochrany]; žalobce ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud jde o otázku, zda žalobce byl v napadeném rozhodnutí identifikován dostatečně, lze odkázat na § 68 odst. 2 a § 18 odst. 2 správního řádu.
26. V § 68 odst. 2 správního řádu je stanoveno: „Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.“
27. Podle § 18 odst. 2 věty druhé správního řádu údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.
28. Obdobná právní otázka byla již řešena v judikatuře Nejvyššího správního soudu. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2015 č.j. 6 Azs 181/2015-31 k tomu je uvedeno: „Stěžovatel předně namítal neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí. Podle § 68 odst. 1 s. ř. "rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků." Podle odst. 2 stejného paragrafu se ve výrokové části "uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. (...)." Rozšířený

senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012 - 58, uvedl: "Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy "rozhodl takto" (případně "vydal toto rozhodnutí") a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem." (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: "mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen "zákona o azylu") se neuděluje." Žalovaný pak citoval dotčená ustanovení v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ani neuvedení údaje o místě trvalého pobytu, resp. místa hlášeného pobytu, nezaložilo neurčitost výrokové části, neboť stěžovatel byl náležitě identifikován jménem, datem narození a státní příslušností."

29. Lze rovněž odkázat na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015 č.j. 7 Azs 166/2015-48: „Předně je nutno souhlasit s krajským soudem, že stěžovatel nemusel být v rozhodnutí identifikován místem trvalého pobytu, neboť má na území České republiky toliko místo hlášeného pobytu ve smyslu ust. § 77 zákona o azylu. Místo hlášeného pobytu přitom správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Uvedení místa hlášeného pobytu může pochopitelně přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky shledat správní rozhodnutí nezákonným.

Kromě toho je nutno poznamenat, že smyslem citovaných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení, tak aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoučelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky znamenalo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně brozí záměna účastníka řízení s jinou osobou. Tak tomu ovšem v posuzované věci zjevně nebylo a netvrdil to ani sám stěžovatel. Uvedení jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti bylo plně postačující pro identifikaci stěžovatele. Ve správním řízení ani v soudním řízení správním nevystala jakákoliv pochybnost o tom, že je stěžovatel jedinou osobou s daným jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností."

30. Zdejší soud se se shora citovanými závěry judikatury Nejvyššího správního soudu ztotožňuje, přičemž tyto jsou použitelné i pro posuzovaný případ. V daném případě není pochyb o tom, že žalobce je jedinou osobou s daným jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností. Že adresátem žalobou napadeného rozhodnutí je skutečně žalobce, ostatně vyplývá i z jeho evidenčního čísla, jež je v tomto rozhodnutí rovněž uvedeno. Z uvedených důvodů soud neshledal důvodnými ani žalobní námitky o nedostatečné identifikaci žalobce jakožto účastníka řízení, o absenci relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, jakož i o absenci kompetenčních ustanovení.
31. Co se týče námitky, že žalovaný se nevypořádal s vyjádřením žalobce k podkladům rozhodnutí, jež žalobce učinil v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, soud k tomu uvádí,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

že podle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 23. 1. 2017 žalobce uvedl, že mu stačí výčet zpráv o situaci v Afghánistánu a chce se jen seznámit se zprávou Valného shromáždění – Rady bezpečnosti OSN. S tou byl podrobně seznámen a uvedl: „*To, co je v informaci, je pravda. Situace v Afghánistánu se zhoršuje a nebezpečí se rozšiřuje na více lokalit. I v Kábulu se bezpečnostní situace zhoršila, není tam žádná garance bezpečného života.*“ Dále žalobce k dotazu, zda chce navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí, uvedl, že nikoliv; co bylo třeba, vše řekl, není tam bezpečí. Městský soud v Praze uzavřel, že žalovaný nepochybil tím, že by na žalobcovu argumentaci nereagoval. Žalovaný se zabýval bezpečnostní situací v Afghánistánu (byť jeho skutková zjištění jsou nedostatečná, viz výše), pročez jeho rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Tato námitka tak není důvodná.

32. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
33. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, a to za náklady na právní zastoupení žalobce výši 9.300 Kč za 3 úkony právní služby (převzetí věci, doplnění žaloby, účast na jednání) po 3.100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 900 Kč (3 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, po zvýšení o částku, která odpovídá příslušné sazbě daně, ve výši 2.142 Kč dle § 57 odst. 2 s. ř. s., neboť právní zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty. Náklady řízení tak celkem činí částku v celkové výši 12.342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Praha 28. ledna 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.